

POSTANOWIENIE
Trybunału Arbitrażowego ds. Sportu
przy Polskim Komitecie Olimpijskim
z dnia 9 lipca 2013 r.

1. W przeważającej liczbie postępowań dyscyplinarnych normą jest odesłanie do przepisów procedury karnej. Nie wynika z tej regulacji, że ustawodawca miał na celu nadanie postępowaniu dyscyplinarnemu cech postępowania karnego, lecz zapewnienie osobom obwinionym praw i gwarancji służącym zabezpieczeniu ich interesów w postępowaniu dyscyplinarnym. Ustawodawca uznał bowiem, że skoro postępowanie dyscyplinarne ma represyjny charakter, to zasadne jest sięgnięcie do tych instytucji i zasad prawnych zawartych w KPK, które stwarzają możliwość optymalnego zabezpieczenia praw i wolności obwinionego. Zawarta w KPK zasada domniemania niewinności stanowi nie tylko regułę dowodową, ale i kwintesencję jednej z kluczowych zasad ładu prawnego w Rzeczypospolitej i z tych przede wszystkim powodów prawodawca uznał za zasadne przejęcie jej także na grunt postępowania dyscyplinarnego.
2. Przepisy dyscyplinarne w sporcie muszą gwarantować szybkie rozpoznanie deliktów dyscyplinarnych, by dać możliwość weryfikacji orzeczeń jeszcze w czasie toczących się rozgrywek i uwzględnienie wyników tych postępowań w ocenie wyników współzawodnictwa sportowego. Nie sposób zaakceptować przedłużającego się stanu niepewności co do rozstrzygnięcia dyscyplinarnego w przypadku, gdy trwają rozgrywki sportowe i orzeczenie ma wpływ, na pozycję sportowca w rozgrywkach.

Zespół Orzekający Trybunału Arbitrażowego do Spraw Sportu przy Polskim Komitecie Olimpijskim w składzie:

Przewodniczący : Romana Troicka-Sosińska
Arbiter: Maciej Łaszczuk
Arbiter: Lech Gąsecki

Przy udziale protokolanta Agaty Kruszewskiej

Po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 maja 2013 r. sprawy ze skargi P.T. na Uchwałę Zarządu (...) z dnia 10 stycznia 2012 r., utrzymującą w mocy orzeczenie Komisji Prawa i Dyscypliny (...) z dnia 19 kwietnia 2011 r., po przeprowadzeniu dowodu z dokumentów znajdujących się w aktach postępowania nadesłanych przez (...) przy piśmie z dnia 10 czerwca 2013r,

- na podstawie § 77, 84 i 87a Regulaminu Trybunału Arbitrażowego do Spraw Sportu przy Polskim Komitecie Olimpijskim w zw. z § 10 ust. 2 Regulaminu Postępowania Dyscyplinarnego (...)

postanowił

1. uchylić orzeczenie - Uchwałę Zarządu (...) z dnia 10 stycznia 2012 r. oraz

- poprzedzające je orzeczenie Komisji Prawa i Dyscypliny (...) z dnia 19 kwietnia 2011 r. Sygn. Akt (...)/KPiD/dysc/anty dop/PJT/1/09,
2. postępowanie w sprawie umorzyć,
 3. w zakresie kosztów postępowania:
 - wpis końcowy ustalić na kwotę 4.000 (cztery tysiące) złotych, który przypada Trybunałowi w całości,
 - zasądzić od (...), na rzecz skarżącego P.T. 7000 (siedem tysięcy) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania w tym kwotę 4.000 zł tytułem wpisu od skargi do tutejszego Trybunału oraz 3.000 zł (trzy tysiące) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

Uzasadnienie

Postępowanie dyscyplinarne w sprawie Pana P.T. zostało wdrożone na skutek wykrycia w krwi jego konia (...) niedozwolonych substancji podczas badań antydopingowych podczas zawodów w J. odbywających się w dniach 17-20 sierpnia 2008 r.

Przedmiotem skargi P.T. są decyzje organów dyscyplinarnych (...) tj. uchwała Zarządu (...) z dnia 10 stycznia 2012 r. utrzymująca w mocy orzeczenie Komisji Prawa i Dyscypliny (...) z dnia 19 kwietnia 2011 r. w sprawie dyskwalifikacji i dyskwalifikacji czasowej P.T., zwrotu wygranych nagród pieniężnych, rzeczowych i medali oraz nałożenia kary pieniężnej (sygn. akt: (...)/KPiD/dysc./anty dop/PJT/1/09).

Przedmiotem postępowania jest stwierdzenie przez Zakład Badań Antydopingowych Instytutu Sportu w dniu 6 czerwca 2008 r. we krwi konia (...) (próbka A) związków dipfenylbutazonu i oxyfenylbutazonu, które zgodnie z obowiązującą w Polsce „Listą substancji i metod zakazanych u (...)” należą do substancji zakazanych na zawodach. Pismem z dnia 25 sierpnia 2008 r. Zakład Badań Antydopingowych powiadomił (...), że w próbce B wykryto około 1322 ng/ml dipfenylbutazonu oraz ok. 115 ng/ml oxyfenylbutazonu. Próbkę były pobrane w dniu 20 kwietnia 2008 r. podczas finału Halowego Pucharu Polski (...).

Postępowanie dyscyplinarne w tej sprawie było przeprowadzone pierwotnie w 2008 r.; w sprawie została wydana w dniu 08.10.2008 r. decyzja dyscyplinarna przez Komisję Prawa i Dyscypliny (...) oraz Uchwała Zarządu (...) z dnia 4.11.2008 r. utrzymująca decyzję KPiD w mocy. Postanowienie Trybunału Arbitrażowego do Spraw Sportu przy PKOl (dalej Trybunał) z dnia 9 kwietnia 2009 r. uchyliło Uchwałę Zarządu (...) z dnia 4.11.2008 r. w całości i skierowało sprawę do ponownego rozpoznania.

Trybunał stwierdził, że pełne wyjaśnienie sprawy wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w znacznej części, co winno nastąpić przed organami dyscyplinarnymi (...).

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Zarząd (...) w dniu 23 czerwca 2009 r. Uchwałą Nr 76/Z/8/2009 uchylił orzeczenie Komisji Prawa i Dyscypliny (...) w sprawie P.T. z dnia 8.10.2008 r. i przekazał sprawę ww. Komisji do ponownego rozpoznania, zaś Uchwałą nr 77/Z/8/2009 z dnia 23.06.2009 r. Zarząd (...) stwierdził, że sprawa (...) będzie prowadzona zgodnie z przepisami obowiązującymi w dniu incydentu. Postępowanie dyscyplinarne zostało wszczęte w dniu 29 sierpnia 2009 r. W dniu 4 marca 2010 r. Zespół Orzekający (...) wystąpił o dodatkowe wyjaśnienia do Zakładu Badań Antydopingowych oraz o dodatkową opinię w kwestii wyników badań antydopingowych konia (...).

Sprawa została ponownie rozpoznana przez Komisję Prawa i Dyscypliny, która w dniu 19 kwietnia 2011 r. orzekła o słuszności stawianych zarzutów obwinionemu P.T. w związku ze stosowaniem środków niedozwolonych dipfenylbutazonu i oxyfenylbutazonu, co zostało stwierdzone przez Zakład Badań Antydopingowych

Instytutu Sportu w wyniku analizy pobranej w dniu 20 kwietnia 2008 r. od konia (...) numer paszportu (...) w czasie finału Halowego Pucharu Polski (...) oraz orzekła dyskwalifikację zawodnika P.T. oraz konia (...) z zawodów finału Halowego Pucharu Polski (...) rozgrywanego w J. w dniach 17-20 kwietnia 2008 r. oraz anulowanie wyników zaliczanych do końcowej klasyfikacji Halowego Pucharu Polski, zwrot przez P.T. wygranych nagród pieniężnych, rzeczowych i medali niezwłocznie po uprawomocnieniu się orzeczenia. A także nałożenie na P.T. kary pieniężnej w kwocie 1000 zł płatne w terminie do końca okresu zawieszenia na rachunek (...), zwrotu na rachunek (...) kosztów badania próby w kwocie 1222 zł w terminie 30 dni od uprawomocnienia się orzeczenia.

W dniu 23 sierpnia 2011 r. P.T. złożył odwołanie od Orzeczenia Zespołu Orzekającego Komisji Prawa i Dyscypliny z dnia 19 kwietnia 2011 r.

W dniu 10 stycznia 2012 r. Zarząd (...) podjął Uchwałę, w której utrzymał w mocy orzeczenie Zespołu orzekającego Komisji Prawa i Dyscypliny z dnia 19.04.2011 r. i nałożone w nim na zawodnika P.T. kary. Zarząd (...) uznał odwołanie za niezasadne.

P.T. na Uchwałę Zarządu (...) z dnia 10 stycznia 2012 r. złożył skargę do Trybunału Arbitrażowego ds. Sportu przy PKOl. W skardze zarzucił naruszenie:

- przepisów postępowania mające wpływ na wydanie i treść zaskarżonej uchwały tj. § 5 ust. 3 Regulaminu Postępowania Dyscyplinarnego (...), art. 8.2 Przepisów Antydopingowych i Kontroli leczenia koni FEI oraz art. 439 § 1 pkt. 1 i l w zw. z art. 40 § 1 pkt. 5, art. 41 i art. 43 Kodeksu postępowania Karnego i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP w związku z § 11 Regulaminu Postępowania Dyscyplinarnego (...) poprzez niewyłączenie Zarządu (...) z orzekania jako organu odwoławczego II instancji w postępowaniu dyscyplinarnym przed organami (...) pomimo, że Zarząd (...) uczestniczył w postępowaniu w I instancji w charakterze oskarżyciela, a w konsekwencji pozbawienie skarżącego prawa do sprawiedliwej rozprawy oraz rozpatrzenia sprawy przez właściwy, bezstronny i niezawisły sąd,
- naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 14 Przepisów Antydopingowych i kontroli Leczenia koni FEI w związku z art. 439 § 1 pkt. 9 w zw. z art. 17 § 1 pkt. 6 KPK w związku z § 11 Regulaminu Postępowania Dyscyplinarnego (...) poprzez pominięcie przedawnienia karalności czynu będącego przedmiotem postępowania dyscyplinarnego prowadzonego przeciwko skarżącemu i w konsekwencji wydanie rozstrzygnięcia pomimo istnienia negatywnej przesłanki procesowej,
- naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na wydanie i treść zaskarżonej uchwały tj. art. 5.3 Przepisów Antydopingowych i Kontroli Leczenia koni FEI, w związku art. 4, art. 7, art. 438 pkt. 3 w związku z art. 410 KPK w związku z § 11 Regulaminu Postępowania Dyscyplinarnego (...) — przez brak wszechstronnego zbadania sprawy, naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów oraz nieuwzględnienie pominięcia przez organ I instancji rażących naruszeń procedur pobierania prób do badań antydopingowych od konia (...) po zawodach Halowego Pucharu Polski (...) w J. w dniu 20 kwietnia 2008 r. mających wpływ na badania i treść zaskarżonego orzeczenia.

Na podstawie przedstawionych przez strony dokumentów Zespół Orzekający Trybunału ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

1. W pobranej podczas finału Halowego Pucharu Polski (...) rozgrywanego w J. w dniach 17-20 kwietnia 2008 r. w dniu 20.04.2008 r. próbce krwi „A” Zakład Badań Antydopingowych Instytutu Sportu stwierdził występowanie związków diphenylbutazonu i oxyfenylbutazonu, które zgodnie z obowiązującą w Polsce

„Listą substancji i metod zakazanych u koni” należą do substancji zakazanych na zawodach.

2. Badanie próbki „B” potwierdziło obecność w próbce około 1322 ng/ml difenylbutazonu oraz ok. 115 ng/ml oxyfenylbutazonu.
3. Wobec stwierdzenia iż koń (...) był dopingowany organy dyscyplinarne (...) wydały orzeczenia ustalające, iż P.T. odpowiadający za konia na zasadzie ryzyka ponosi odpowiedzialność dyscyplinarną.

Zawodnik P.T. w toku postępowania podnosił, że: naruszone zostały procedury wyznaczania konia do badań dopingowych, koń stał bez kontroli przez kilka godzin, podczas pobierania krwi koń stał w brudnym boksie, wyniki badania próbki A i B nie były identyczne, zawartość niedozwolonych środków w krwi konia była znikoma i nie mogła mieć wpływu na wynik sportowy i ostatecznie, że koniowi mógł ktoś podać niedozwolony środek już po zawodach na krótko przed badaniem.

Ponadto zawodnik P.T. w postępowaniu toczącym się po wydaniu przez Zarząd (...) decyzji z dnia 10 stycznia 2012 r. podniósł zarzut pozbawienia skarżącego prawa do obrony poprzez dopuszczenie do udziału w postępowaniu w I instancji przedstawiciela Zarządu (...) w charakterze oskarżyciela oraz w skardze do Trybunału Arbitrażowego do spraw Sportu przy PKOl podniósł zarzut pominięcia przedawnienia karalności czynu będącego przedmiotem postępowania.

Istotną kwestią jest w niniejszej sprawie kwestia kompetencji Trybunału Arbitrażowego do spraw Sportu przy PKOl. Skarżący P.T. złożył skargę do TAS powołując się na § 46 ust. 1 i 3 Statutu (...) oraz § 77 i 78 Regulaminu Trybunału w związku z art. 6 ust. 1 Statutu Trybunału.

(...) podniósł niewłaściwość Trybunału, ponieważ z chwilą wejścia w życie ustawy o sporcie z dnia 15 czerwca 2010 r. w ocenie (...) brak jest ustawowej kompetencji do rozpoznawania przez Trybunał odwołań od orzeczeń dyscyplinarnych organów polskich związków sportowych. Z chwilą uchylecia przepisów ustawy o sporcie kwalifikowanym dotyczących Trybunału brak jest podstawy prawnej do rozpatrywania przez TAS odwołań od decyzji dyscyplinarnych organów polskich związków sportowych oraz zostają unieważnione stosowne zapisy w statutach polskich związków sportowych poczynione pod ich rządami. (...) wskazał ponadto, że uchwalony przez związek w dniu 3 marca 2012 r., nowy statut (...) nie przewiduje odwołania od decyzji organów (...) w sprawach dyscyplinarnych do TAS. W ocenie (...) podstawą do kompetencji TAS mógłby być jedynie zapis na sąd polubowny.

Skarżący P.T. w odpowiedzi na stanowisko (...) w sprawie braku kompetencji Trybunału wskazał, że w dacie wszczęcia postępowania oraz w dniu wydania zaskarżonej decyzji tj. 10 stycznia 2012 r. na mocy statutu (...) - § 46 ust. 1 i 3 Statutu, wyłącznym organem kontrolnym uprawnionych do weryfikacji decyzji regulaminowych i dyscyplinarnych był TAS. Zmiany statutu z dnia 3 marca 2012 r. do czasu złożenia skargi w przedmiotowej sprawie w TAS nie zostały opublikowane ani nie zostały zgłoszone do KRS.

(...) w piśmie z dnia 5 czerwca 2013 r. przedstawił ponownie argumenty wskazujące na brak kompetencji Trybunału do rozpoznania sprawy P.T. oraz merytoryczne stanowisko w sprawie.

W zakresie meritum sprawy (...) wskazał, że:

1. nie zostały naruszone przepisy postępowania - adw. (...) reprezentował w postępowaniu w I instancji (...), a nie Zarząd (...); był przedstawicielem społecznym Związku w trybie art. 90 kpk.
2. W sprawie zarzutu przedawnienia orzekania (...) wywodzi, że na mocy art. 102 kk w związku z art. 17 § 1 pkt. 6 kpk w związku z § 25 Regulaminu (...) do

- okresu przedawnienia należy doliczyć co najmniej 5 lat.
3. Zarzut skarżącego dotyczący wyznaczenia konia (...) przez osobę nieuprawnioną nie został udowodniony,
 4. Zarzut skarżącego dotyczący braku nadzoru komisarza zawodów lub osoby przez niego wyznaczonej od momentu wyznaczenia konia do badania antydopingowego, aż do pobrania próbki jest chybiony,
 5. Zarzut skarżącego dotyczący pobrania próbki w boksie nie spełniającym wymogów przewidzianych w przepisach weterynaryjnych (...) oraz odstępstw przy procedurze pobrania próbki jest niezasadny. Skarżący nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń w dniu badania, podpisał protokół bez uwag nie zgłosił protestu sędziemu głównemu zawodów.
 6. Zarzuty dotyczące wyników badania są bezzasadne; Instytut Sportu stwierdził, że badanie próbki B potwierdziło całkowicie pozytywnie analitycznie wynik próbki A, tj. obecność w badanym materiale biologicznym dipfenylbutazonu i oxyfenylbutazonu.

(...) podnosi, że skarżący nie przedstawił żadnego dowodu, który pozwoliłby na stwierdzenie, że obecność substancji niedozwolonych we krwi konia mogła być skutkiem działania osób trzecich. Ponadto skarżący stwierdził po ogłoszeniu próbki B, że czuje się winny zaistniałej sytuacji, która spowodowana jest niewłaściwą kontrolą leczenia. Poprosił o uwzględnienie wszelkich okoliczności łagodzących. Tym samym skarżący przyznał, że w wyniku nieprawidłowego leczenia mogło dojść do dopingu.

Zespół Orzekający Trybunału Arbitrażowego zważył co następuje:

W zakresie kompetencji do rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy Trybunał uznał, że jest uprawniony do jej rozpoznania. Przede wszystkim wskazać należy, że delikt dyscyplinarny został popełniony w czasie obowiązywania ustawy o sporcie kwalifikowanym oraz w czasie obowiązywania statutu (...), w których skarżącemu służyło prawo złożenia skargi do TAS na postanowienie dyscyplinarne (...). Po wejściu w życie ustawy o sporcie z dnia 25 czerwca 2010 r. same zapisy statutu (...) były wystarczające do ustalenia, że skarżący ma podstawę prawną do złożenia skargi do TAS. W dacie składania skargi do TAS tj. w dniu 25.05.2012 r. (data stempla pocztowego) obowiązywał nadal statut (...) w brzmieniu przewidującym prawo złożenia skargi do TAS, ponieważ nowy statut został wpisany do KRS w dniu 26 czerwca 2012 r. Dodatkowo wskazać należy, że Zarząd (...) w Uchwale z dnia 23.06.2009 r. nr 77/Z/8/2009 stwierdził, że sprawa P.T. będzie prowadzona zgodnie z przepisami obowiązującymi w dniu incydentu.

Niezależnie od powyższego stwierdzić należy, że Zarząd (...) w dniu 27.07.2011 r. podjął uchwałę nr 256/31/Z/2011, którą przyjął do stosowania Modelowe Reguły Antydopingowe w wersji z czerwca 2011 r. opracowane przez Komisję do Zwalczenia Dopingu w Sporcie, na podstawie zrewidowanego Światowego Kodeksu Antydopingowego oraz ustalił termin wprowadzenia przedmiotowych reguł, w szczególności Artykułu 1, do Regulaminu Dyscyplinarnego w okresie trzech miesięcy od dnia podjęcia niniejszej uchwały.

Modelowe Reguły Antydopingowe w art. 13.2.2. stanowią, że „W sprawach dotyczących sportowców Klasy Krajowej podlegających KdZDwS, którym nie przysługuje prawo odwołania na mocy Art. 13.2.1, od decyzji przysługuje prawo odwołania do niezależnego i bezstronnego organu odwoławczego szczebla krajowego, którym jest Trybunał Arbitrażowy ds. Sportu przy PKOl.

Stwierdzić zatem należy, że w obowiązującym stanie prawnym Trybunał jest uprawniony do rozpoznawania skarg na decyzje dyscyplinarne związane z dopingiem.

W zakresie zgłoszonego przez skarżącego zarzutu przedawnienia orzekania Zespół Orzekający stwierdził co następuje:

Zgodnie z treścią § 10 ust. 2 Regulaminu Postępowania Dyscyplinarnego (...) przedawnienie orzekania w sprawach dyscyplinarnych następuje w trzy lata od popełnienia przewinień. Delikt dyscyplinarny w przedmiotowej sprawie miał miejsce w dniu 20.04.2008 r. Postępowanie dyscyplinarne zostało wszczęte w dniu 29 sierpnia 2008 r. Orzeczenie Komisji Prawa i Dyscypliny zapadło w dniu 8.10.2008 r. Orzeczenie Zarządu (...) zapadło w dniu 4.11.2008 r. Trybunał Arbitrażowy rozstrzygnął skargę w dniu 9.04.2009 r. kierując sprawę do ponownego rozpoznania. Ponownie organy dyscyplinarne (...) wszczęły postępowanie w dniu 29.08.2009 r. Orzeczenie w I instancji zostało wydane w dniu 19.04.2011 r. zaś orzeczenie Zarządu (...) zostało wydane w dniu 10.01.2012 r. Uznać należy, że przewlekłe rozpoznawanie sprawy przez Komisję Prawa i Dyscypliny przyczyniło się do przekroczenia czasu orzekania przewidzianego w Regulaminie Postępowania Dyscyplinarnego.

Modelowe Reguły Antydopingowe w art. 16 ustalają 8 letni termin przedawnienia karania licząc od daty naruszenia przepisów. Jednakże w art. 18.7 stanowią, że nie stosuje się tych przepisów z mocą wsteczną do spraw toczących się przed datą ich wejścia w życie.

Nie ma w ocenie Zespołu Orzekającego w tym przypadku podstaw do stosowania art. 102 kk w związku z art. 17 § 1 pkt. 6 kpk. Przedłużenie karalności o co najmniej 5 lat przewidziane w art. 102 kk, w sytuacji gdy termin przedawnienia orzekania przewidziany w regulaminie dyscyplinarnym wynosi 3 lata w zupełności wypaczyłoby sens przepisów regulaminu postępowania dyscyplinarnego (...). Celem przedłużenia przedawnienia karalności jest umożliwienie przeprowadzenia postępowania. W przedmiotowej sprawie postępowanie rozpoczęło się bezpośrednio po zaistnieniu wykroczenia dyscyplinarnego i przy pierwszym rozpoznaniu sprawy było przeprowadzone sprawnie. Natomiast po orzeczeniu Trybunału Arbitrażowego Komisja Prawa i Dyscypliny (...) zwlekała przez niemal dwa lata z wydaniem orzeczenia w sprawie, mimo że pełnomocnik obwinionego składał monity wnosząc o jej rozstrzygnięcie.

Potrzeba przedłużenia postępowania przewidziana w art. 102 KK miałyby sens gdyby istniały przeszkody we wszczęciu postępowania. Tym niemniej w przepisach dyscyplinarnych (...) nie ma mowy o przedłużeniu terminu przedawnienia karalności. W Regulaminie Postępowania Dyscyplinarnego (...) w § 11 jest odniesienie do stosowania przepisów KPK, zatem zastosowanie przepisów prawa karnego materialnego, czyli art. 102 KK nie ma uzasadnienia.

W przeważającej liczbie postępowań dyscyplinarnych normą jest odesłanie do przepisów procedury karnej. Nie wynika z tej regulacji, że ustawodawca miał na celu nadanie postępowaniu dyscyplinarnemu cech postępowania karnego, lecz zapewnienie osobom obwinionym praw i gwarancji służącym zabezpieczeniu ich interesów w postępowaniu dyscyplinarnym. Ustawodawca uznał bowiem, że skoro postępowanie dyscyplinarne ma represyjny charakter, to zasadne jest sięgnięcie do tych instytucji i zasad prawnych zawartych w KPK, które stwarzają możliwość optymalnego zabezpieczenia praw i wolności obwinionego. Zawarta w KPK zasada domniemania niewinności stanowi nie tylko regułę dowodową, ale i kwintesencję jednej z kluczowych zasad ładu prawnego w Rzeczypospolitej i z tych przede wszystkim powodów prawodawca uznał za zasadne przejście jej także na grunt postępowania dyscyplinarnego.

Podnieść dodatkowo należy, że przepisy dyscyplinarne w sporcie muszą gwarantować szybkie rozpoznanie deliktów dyscyplinarnych, by dać możliwość weryfikacji orzeczeń

jeszcze w czasie toczących się rozgrywek i uwzględnienie wyników tych postępowań w ocenie wyników współzawodnictwa sportowego. Nie sposób zaakceptować przedłużającego się stanu niepewności co do rozstrzygnięcia dyscyplinarnego w przypadku, gdy trwają rozgrywki sportowe i orzeczenie ma wpływ, na pozycję sportowca w rozgrywkach.

Z powyższych względów Zespół Orzekający Trybunału Arbitrażowego do Spraw Sportu przy PKOl orzekł jak w sentencji.

Ponieważ orzeczenie Trybunału opiera się na przedawnieniu karalności przewinienia dyscyplinarnego, jako ujemnej przesłance procesowej, oznacza to, że Trybunał nie wypowiada się w sprawie zasadności stawianych obwinionemu zarzutów. Wyrok Trybunału nie stanowi więc rozstrzygnięcia co do odpowiedzialności obwinionego. Jednocześnie Zespół Orzekający Trybunału zauważa, że w przypadku gdyby przewinienie dyscyplinarne stanowiło jednocześnie przestępstwo przewidziane w przepisach prawa karnego, to fakt stwierdzenia przez Trybunał przedawnienia karnia przedmiotowego deliktu dyscyplinarnego nie miałby żadnego wpływu na odpowiedzialność karną obwinionego, jak i termin przedawnienia karnia, który jest odrębnie unormowany w przepisach prawa karnego.